

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3To/39/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8723010690
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Halkociová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8723010690.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Moniky Halkociovej a sudcov JUDr. Mariána Sninského a Mgr. Iva Maruščáka na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.06.2025, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 2T/82/2023 zo dňa 28.06.2024, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. poriadku zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému

A. B., nar. XX.XX.XXXX v Poprade, trvale bytom C. XXXX/X, D., E. F., G. D.,

u k l a d á:

Podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona, § 56 ods. 1 Tr. zákona a § 41 ods. 1 Tr. zákona ukladá úhrnný peňažný trest 300,- (tristo) eur.

Podľa § 57 ods. 1 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje náhradný trest odňatia slobody na 2 (dva) mesiace.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal súd prvého stupňa obžalovaného A. B. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 18.03.2023 v čase okolo 00:00 hod. v D., na H. I. J. E. XXXX/XX v priestoroch podniku C. K. L. konkrétne na pánskych toaletách, po predchádzajúcej slovnej výmene názorov fyzicky napadol poškodeného M. L., a to tým spôsobom, že ho niekoľkokrát udrel dlaňou zovretou v päšť do oblastí tváre, ako aj do oblastí krku, chrbta a hrudníka, čím poškodenému spôsobil zlomeninu IV. rebra vľavo, podvrtnutie krčnej chrbtice, otras mozgu, pomliaždeniny oka a čela vľavo, ktoré zranenia si u poškodeného M. L., trvale bytom D. - A., N. O. E. XX, vyžiadali dobu liečenia s obmedzením obvyklého spôsobu života v trvaní 3 týždňov.

Za to obžalovanému uložil podľa § 364 ods. 1 Tr. zákona za použitia § 37 písm. h) Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu podmiennečného odsúdenia na 20 mesiacov. Zároveň okresný súd podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenej F. P. D., a. s. škodu vo výške 237,68 eur a I. D. škodu vo výške 60,20 eur.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote obžalovaný odvolanie a to priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, ktoré dodatočne prostredníctvom zvoleného obhajcu písomne odôvodnil. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že má za to, že rozhodnutie okresného súdu sa nezakladá na objektívnom zhodnotení dôkazov, ale na subjektívnych domnienkach súdu o priebehu incidentu, ktoré nahrádzajú nesprávny a nedostatočný postup orgánov činných v trestnom konaní v priebehu prípravného konania. Obžalovaný na tieto nedostatky poukázal v sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, kedy postup orgánov činných v trestnom konaní, ktoré ho k incidentu zo dňa 17.03.2023 vypočuli až 26.06.2023, t. j. s odstupom 102 dní, hlavne po tom, ako už vo veci vypovedali M. L., jeho kamaráti D. C. a A. C. a dokonca už bolo vykonané aj znalecké dokazovanie znalcom A. Q.. Takýto procesný postup, keď je obžalovaný de facto postavený pred upečenú vec a ďalšie konanie sa nesie už len v rovine procesného formalizmu, je podľa názoru odvolateľa, hrubým porušením práva na obhajobu, pretože z neho zjavne vyplýva diskriminácia postavenia obžalovaného, ktorý ak by mal vedomosť, že je voči nemu vedené takéto konanie, mohol v priebehu šetrenia zabezpečovať dôkazy (svedkov, stopy) vo svoj prospech, čo mu zo strany orgánov činných v trestnom konaní bolo práve týmto 102 dňovým odstupom značným spôsobom sťažené. Súd prvého stupňa pri rozhodovaní tieto okolnosti doslova odignoroval a vinu obžalovaného vyvodil z nepriamych dôkazov, pričom dôkazy svedčiace v prospech obžalovaného súd zámerne ignoroval alebo bagatelizoval. Vo svojom odôvodnení zároveň viackrát zaujal postoj, ktorý nie je podporený dôkazmi, ale hypotetickými úvahami o priebehu incidentu. Tým podľa názoru odvolateľa nahradil skutočnosti, ktoré neboli preukázané vlastnými dohadmi, čo malo za následok nesprávne rozhodnutie o vine obžalovaného. Hrubé procesné pochybenie okresného súdu, okrem vyššie spomenutého „inkvizičného procesného postupu“, v ktorom sa síce obžalovaný mohol k veci vyjadriť, ale až po vykonaní všetkých dôkazov v jeho neprospech a so značným časovým odstupom, počas ktorého napríklad neprikladal vážnosti predmetnému incidentu patričnú dôležitosť, sa k porušeniu práv obžalovaného v konaní pripojil aj súd prvého stupňa, keď odmietol vykonať dôkaz relevantný pre zistenie skutočného stavu veci, ktorý navrhoval obžalovaný. Za jeden z najdôležitejších dôkazov považovala obhajoba výpoveď svedkyne A. M., ktorej vzťah s poškodeným M. L. bol priamym motívom jeho agresívneho správania sa voči obžalovanému A. B.. Svedkyňa M. mohla svojou výpoveďou objasniť kľúčové okolnosti, ktoré predchádzali konfliktu a mohla potvrdiť, že to bol práve poškodený L., ktorého cieľom bolo vyprovokovať v uvedený deň potýčku s obžalovaným. Súd však výsluch tejto svedkyne zamietol, čím odoprel obžalovanému možnosť obhájiť sa voči kľúčovému tvrdeniu poškodeného. Tento dôkaz má potenciál zásadne zmeniť pohľad na skutkový stav, najmä v otázke osoby M. L.. Ďalej odvolateľ uviedol, že okresný súd v odôvodnení rozsudku ignoroval zásadné rozpory vo výpovediach svedkov, ktorí boli prítomní na mieste incidentu. Tieto rozpory mohli zásadne spochybniť verziu poškodeného, ktorú súd bez kritického hodnotenia prijal ako základ pre rozhodnutie o vine obžalovaného. Táto selektívna aplikácia a vyhodnocovanie dôkazov porušuje princíp objektivity súdneho konania a spôsobuje závažnú procesnú vadu vedúcu k nesprávnemu rozhodnutiu. Akceptácia záverov znaleckého dokazovania vykonaného pred tým, než bol obžalovaný vypočutý a postavenie celého rozhodnutia na tomto dôkaze, hoci sám znalec pri výsluchu pripustil, že bez výpovede obžalovaného jeho závery mohli byť neúplné, je druhou zásadnou nespravodlivosťou v konaní, keď znalecký posudok bol vypracovaný výlučne na základe verzie poškodeného M. L. bez toho, aby obžalovanému bolo umožnené vyjadriť sa k skutkovým okolnostiam, ktoré tento posudok skúmal. Týmto postupom bola zásadne porušená zásada kontradiktórnosti a právo obžalovaného na obhajobu, pretože obžalovanému nebola poskytnutá rovnaká možnosť preukázať svoju verziu udalostí pred vypracovaním posudku a umožniť, aby znalec okolnosti jeho výpovede pri svojom znaleckom skúmaní zohľadnil. Navyše, počas výsluchu samotného znalca na pojednávaní bolo potvrdené, že jeho závery mohli byť neúplné, keďže pri ich vypracovaní neboli zohľadnené vyjadrenia obžalovaného. Skutočnosť, že znalec pripustil možnosť, že L. mohol byť nielen poškodený, ale aj útočníkom, vyvoláva vážne pochybnosti o hodnovernosti celého posudku, pretože ak by bola verzia obžalovaného zohľadnená už v počiatočnom štádiu znaleckého dokazovania, závery znalca mohli byť zásadne odlišné a mohli preukázať, že obžalovaný konal v sebaobrane. Preto, aj keď súd uvádza, že poranenia na poškodenom vznikli viac údermi, ako nárazmi, tento záver je založený na znaleckom posudku, ktorý neanalyzoval tieto skutočnosti v plnom rozsahu,

pretože vychádzal z predpokladu pravdivosti výpovede poškodeného, bez zohľadnenia výpovede obžalovaného, ktorá mohla poskytnúť iný kontext a perspektívu. Ďalej odvolateľ uviedol, že ani v prípade, ak by B. uštedril L. nejaké údery, neznamená to automaticky neprímeranú obranu. V rámci nutnej obrany totiž nie je vylúčené, aby brániaca sa osoba spôsobila útočníkovi zranenia, ak sú tieto údery použité na odvrátenie bezprostredného útoku. To, že L. utrpel viaceré údery, nevyklučuje možnosť, že obžalovaný konal v rámci zákonnej obrany, najmä ak sa bránil protiútokom zo strany poškodeného. Súd teda nesprávne interpretoval rozsah a povahu poranení, pričom tento zámer nebol plne podložený objektívnym znaleckým dokazovaním, ani presvedčivou výpoveďou znalca pri jeho výpovedi na hlavnom pojednávaní, ktorá si v zásadných otázkach obhajoby vzájomne protirečila. Ďalšou zo zásadných väd rozhodnutia je podľa odvolateľa to, že okresný súd neodstránil zásadný rozpor medzi výpoveďami obžalovaného A. B. a poškodeného M. L., týkajúcich sa toho, kto začal fyzický konflikt. Súd s týmto rozporom naložil tak, že vo svojom rozhodnutí postavil vinu obžalovaného výlučne na tom, že poškodený si zadokumentoval svoje zranenia, zatiaľ čo obžalovaný tak neurobil. Takýto prístup, podľa odvolateľa, nielenže ignoruje zásadu prezumpcie neviny, ale aj nesprávne predpokladá, že samotné zadokumentovanie zranení a lekárske ošetrenia má preukazovať vinníka konfliktu, čo je v rozpore so zásadami kauzálneho nexu a logického myslenia. Ďalej poukázal na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, kde sa uvádza, že výpoveď poškodeného M. L. je konzistentná a podporená zdravotnou dokumentáciou, ktorá preukazuje rozsah jeho zranení. Tento záver však neberie do úvahy možnosť, že konflikt mohol začať poškodený, čo je zásadný logický rozpor. Z toho, že si poškodený zadokumentoval zranenia a že tieto zranenia vznikli aj úderom päšťou, nemožno jednoznačne vyvodiť, že bol obeťou a nie agresorom. Okresný súd tak bez relevantného dôkazu neprípustne vylúčil možnosť, že to bol M. L., kto incident vyprovokoval bez toho, aby túto verziu kvalifikovane vyvrátil a odsudzujúci rozsudok tak nepostavil na dôkazoch, ale na vlastnej subjektívnej predstave o skutku odvodennej od jednostranne zadokumentovaných poranení jedného z účastníkov incidentu. V tomto smere však úvahy okresného súdu, hoci sa v kontexte odôvodnenia javia ako súvislé, sú súvislými iba preto, že v nich súd opomenul všetky podstatné okolnosti, ktoré prednastavenému záveru v rámci vykonaného dokazovania odporovali, a to zamlčanie motívu poškodeného ku konfrontácii z dôvodu jeho rozchodu s A. M., zamlčanie predchádzajúcej verbálnej intervencie zo strany L. po príchode do baru, kedy tento sám prišiel k stolu A. B. so slovami, že preňho nie je dobré, aby sa v bare ďalej nachádzal, zamlčanie tej časti svedeckej výpovede svedka C., kde tento sám uviedol, že to bol L., ktorý sa na toailete B. ozval so slovami „co A.?", pričom čakal na neverbálny pokyn od L. na opustenie WC, načo by toto svedok C. uvádzal, ak by sa zo správania B. javilo, že má v úmysle L. napadnúť, tak by tam ostal. Rozporu v obsahu výpovede svedka D. C. v tom, že útoku malo predchádzať pokojné jednanie útočníka, ako aj v jeho uisťovacím kroku vo vzťahu k M. L., keď sa ho mal pýtať, či všetko v pohode a mal od L. dostať pokyn, že áno, aby ich s B. nechal na WC osamote, načo by tam tento kamarát L. na jeho pokyn nechával osamote. Zamlčanie tej časti svedeckej výpovede svedkom C., kde mal tento svedok podrobne popísať, kto koho napádal a kto na koho útočil, hoci on sám bol ten, kto ich mal rozdeľovať. Zamlčanie tej časti svedeckej výpovede svedkom C., kde mal L. ešte aj po príchode a ich rozdelení kopnúť B. do tváre pri tom, ako sa tento zohýnal pre roztrhnutú retiazku. Ďalej poukázal na rozpor v obsahu výpovede svedka A. C., ktorý si nepamätal žiaden kontakt medzi B. a L., hoci ich sám oddeľoval, čo možno vyhodnotiť aj ako účelové zamlčanie okolností, ktoré by verziu kamaráta L. vyvracali. Ďalej odvolateľ poukázal na zamlčanie tej časti výpovede znalca Q. na hlavnom pojednávaní, kde tento priznal, že posudok spracoval bez výpovede obžalovaného a že okolnosti nutnej obrany v ňom vôbec nezohľadňoval, rovnako aj tej časti výpovede, kde znalec priznal, že výpoveď obžalovaného môže mať na spracovanie posudku zásadný význam, práve naopak, svedkovia prítomní v podniku vypovedali o predchádzajúcej verbálnej konfrontácii, ktorú vyvolal poškodený. Táto skutočnosť bola súdu predložená, a nebola podľa odvolateľa v rozsudku vôbec zohľadnená. L. obžalovanému jasne oznámil, že by sa nemal zdržiavať v bare, čím vytvoril napätú situáciu už pred samotným fyzickým konfliktom na toailete. Táto predchádzajúca verbálna intervencia jednoznačne podporuje verziu obžalovaného, že to bol poškodený, kto ho vyprovokoval a začal celý incident. Súd však túto skutočnosť vo svojom rozhodnutí úplne ignoroval a v odôvodnení rozsudku nesprávne uviedol, že poškodený a obžalovaný sa dostali do konfliktu na toailete bez predchádzajúceho verbálneho sporu. Tento záver je nielen v priamom rozpore s výpoveďou obžalovaného, ale aj so svedectvami ďalších osôb prítomných v bare, ktoré potvrdili, že poškodený slovnou konfrontoval obžalovaného ešte pred tým, ako došlo k fyzickému stretu. Ignorovanie tohto zásadného faktu spôsobuje podľa odvolateľa závažný logický rozpor v odôvodnení rozsudku a vedie k nesprávnemu záveru o vine obžalovaného. Podľa názoru odvolateľa, okresný súd nesprávne posúdil dynamiku celého incidentu tým, že sa nezamerával na kľúčové okolnosti, ktoré mohli preukázať, že poškodený konal ako agresor, svojím ignorovaním predchádzajúcej

verbálnej konfrontácie neprímerane zjednodušil skutkový stav a tým obmedzil právo obžalovaného na spravodlivú obhajobu. Tento postup zakladá zásadnú vadu rozsudku a vyžaduje prehodnotenie celého prípadu so zohľadnením všetkých relevantných dôkazov, ktoré boli v procese prehliadané. Výpovede svedkov A. C. a D. C. vyhodnotil okresný súd povrchno, bez zohľadnenia všetkých relevantných skutočností, pretože sa zameril na to, čo títo svedkovia, kamaráti L. uviedli a nie to, čo v dôsledku snahy pomôcť kamarátovi, vo svojich výpovediach zamlčali. Okresný súd nesprávne vyhodnotil dôveryhodnosť svedkov na základe chybného predpokladu, že nemali dôvod skresľovať svoje výpovede. Skutočnosť, že svedok C. zamlčal kľúčovú časť incidentu, a to kopnutie obžalovaného do tváre, jasne poukazuje na to, že jeho výpoveď mohla byť ovplyvnená priateľstvom s poškodeným. Týmto spôsobom chcel C. svojou výpoveďou poškodeného chrániť a zabrániť tomu, aby bol odhalený ako iniciátor konfliktu. Súd tým, že tieto motivácie a okolnosti nezohľadnil, pochybil pri vyhodnocovaní dôkazov, čo malo zásadný vplyv na závery o vine obžalovaného. Dôležitým dôkazom, ktorý súd prehliadol, je výpoveď svedka D. C., ktorý už v prípravnom konaní uviedol, že to bol práve poškodený M. L., kto začal verbálnu konfrontáciu s obžalovaným A. B.. Poškodený L. nebol len pasívnou obeťou, ale aktívne eskaloval situáciu už od svojho príchodu do baru, čo mal súd zohľadniť pri posudzovaní skutkového stavu a hodnotení výpovedí jednotlivých účastníkov incidentu. Ignorovanie tejto výpovede narušuje objektivitu a spravodlivosť rozhodnutia, čím súd pochybil pri hodnotení dôkazov, a preto žiadal, aby krajský súd tieto pochybenia odstránil a rozhodol v prospech obžalovaného, keďže z výpovedí svedkov je možné vyvodiť, že poškodený M. L. bol skutočným iniciátorom konfliktu. Posledným zo zásadných pochybení súdu je podľa odvolateľa nesprávne vyhodnotenie fotodokumentácie L. vo vzťahu k otázke primeranosti obrany obžalovaného A. B., keď okresný súd nesprávne usúdil, že obrana bola neprímeraná, pretože obžalovaný spôsobil poškodenému L. závažnejšie zranenie, než aké utrpel sám. Tento záver však nie je v súlade s ustanoveniami trestného práva a právnou doktrínou týkajúcou sa nutnej obrany. Zákon nevyžaduje, aby osoba, ktorá sa bránila, spôsobila útočníkovi menšie zranenia alebo mu ublížila v rovnakej miere. Obrana musí byť primeraná v tom zmysle, že obranca použije také prostriedky, ktoré sú primerané povahe a závažnosti útoku. Prostriedky obrany musia byť proporcionálne vzhľadom na útok. V tomto prípade Krupko použil holé ruky, čo sú rovnaké prostriedky, ako použil poškodený L.. B. použil obranné prostriedky, ktoré neboli vo vzťahu k útoku prehnané a neprímerané. Nutná obrana má za cieľ zastaviť alebo odvrátiť útok. Zákon nevyžaduje, aby obranca čakal, kým útočník spôsobí vážne zranenia, aby mohol reagovať. Použitie rovnocenných prostriedkov, holé ruky, preukazuje, že B. nekonal neprímerane. Zákon nevyžaduje, aby osoba, ktorá sa bráni, spôsobila útočníkovi menšie alebo jemnejšie zranenia, než aké sama utrpela. Kritérium primeranosti obrany spočíva v posúdení, či prostriedky použité pri obrane boli primerané vo vzťahu k samotnému útoku, nie v porovnaní rozsahu spôsobených zranení. Primeranosť obrany sa posudzuje z pohľadu toho, či použitý spôsob obrany bol primeraný intenzite a povahe útoku. Na základe uvedeného je podľa názoru odvolateľa zrejmé, že súd nesprávne aplikoval kritérium primeranosti obrany, obrana A. B. bola v danom kontexte primeraná, keďže, ako osoba napadnutá v zúženom priestore, použil rovnaké prostriedky ako útočník, a preto mal súd túto obranu uznať ako zákonnú, primeranú v súlade s § 25 Tr. zákona o nutnej obrane. Súd sa však mylne zameril na hodnotenie zranení namiesto hodnotenia použitých prostriedkov obrany. Okresný súd považoval obranu obžalovaného za neprímeranú, keďže spôsobil poškodenému zranenia údermi pästou. Tento výrok považuje odvolateľ za právne nesprávny, pretože nesprávne kladie dôraz na výsledný rozsah zranení jedného účastníka incidentu, bez informácií o zraneniach druhého účastníka incidentu, namiesto hodnotenia proportionality použitých prostriedkov. Na základe uvedeného odvolateľ zhrnul, že obrana A. B. bola primeraná povahe a intenzite útoku, keďže použil rovnaké prostriedky ako útočník. Preto žiadal, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a rozhodol o primeranosti obrany v súlade s § 25 Tr. zákona. Obžalovaný sa bránil pred útokom, ktorý sám nevyvolal. Súd týmto rozhodnutím potrestal človeka, ktorý bol najprv slovné napadnutý pri stole a následne fyzicky napadnutý na toalete. A. B., ako fyzicky väčší muž, sa prirodzene ubránil, no bol neprávom odsúdený len preto, že jeho obrana bola oproti útoku psychicky rozpoloženého žiarlivého M. L. účinnejšia. Odsúdenie človeka, ktorý nemal žiadny motív na takéto konanie, zatiaľ čo skutočný agresor s preukázaným žiarlivostným motívom a rozpadom vzťahu s A. M. a agresívnym správaním nebol spravodlivo potrestaný ani len výtržnosťou, ktorej sa dopustil, je evidentným popretím princípov spravodlivého súdneho konania a spravodlivosti ako takej. Na základe uvedeného navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie alebo aby krajský súd obžalovaného oslobodil spod obžaloby.

Na základe podaného odvolania postupoval krajský súd v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší

rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k nasledovným záverom.

V posudzovanej trestnej veci bolo podľa názoru krajského súdu na súde prvého stupňa vykonané dokazovanie v takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Prvostupňový súd dôkazy vyhodnotil spôsobom uvedeným v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. poriadku a takýmto postupom dospel v podstate k správnym skutkovým záverom až na to, že tak prokurátor v podanej obžalobe a okresný súd skutkovú vetu prebral do rozsudku v rovnakom znení, pokiaľ ide o rozsah poranení poškodeného, tieto nezodpovedajú záverom znaleckého dokazovania ako aj pomerne podrobnému výsluchu znalca z odvetvia úrazovej chirurgie na hlavnom pojednávaní dňa 03.05.2024, keď tak v obžalobe ako aj v skutkovej vete rozsudku bol zúžený rozsah poranení poškodeného. V dôsledku chýbajúceho odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného krajský súd toto pochybenie okresného súdu nemohol napraviť v dôsledku zásady zákazu reformatio in peius, teda zásady zákazu zhoršenia postavenia obžalovaného len na základe odvolania podaného v prospech obžalovaného. Inak však súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne uviedol, ktoré dôkazy vo veci vykonal, a ktoré pojal za základ pre svoje rozhodnutie. Keďže rozsudok prvostupňového súdu tvorí s rozhodnutím krajského súdu jeden celok, krajský súd už len v krátkosti zrekapituluje vykonané dôkazy.

V konaní pred okresným súdom a napokon ani v prípravnom konaní ani obžalovaný a ani svedok poškodený nespochybovali, že príčinou dlhšie trvajúceho napätia medzi nimi bol vzťah s A. M., pričom poškodený vyčítal obžalovanému, že mu ničí fungujúci vzťah. Uvádza to poškodený pri podaní trestného oznámenia dňa 20.03.2023, pri výpovedi pred policajtom dňa 26.03.2023, kedy poškodený priznal, že keď v bare išiel okolo stola, kde sedel obžalovaný, povedal mu, že nie je dobré, aby oni dvaja boli v jednom podniku. Je pravdou, že na hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo po viac ako roku od skutku, o tom už poškodený nevyzvedal, na otázku prečo, poškodený uviedol, že si to už nepamätá, avšak poškodený opätovne priznal, že medzi ním a obžalovaným bolo napätie. Nie je preto zrejme, z čoho odvolateľ v podanom odvolaní vychádzal, keď ako jeden z podstatných odvolacích argumentov uvádzal to, že okresný súd vôbec neprihliadal na to, že fyzickému konfliktu predchádzal slovný útok poškodeného na obžalovaného, ktorý následný útok vyvolal a že poškodený mal túto skutočnosť zamlčovať, keď zo spisu plynie presný opak a aj krajský súd má za to, že samotnému stretnutiu na toaletách predchádzala slovná výmena v priestoroch baru. Napokon aj skutková veta rozsudku obsahuje údaj o tom, že fyzickému útoku predchádzala slovná výmena názorov, ani krajský súd pritom nepovažuje za potrebné do skutkovej vety uvádzať presne doslovnú citáciu toho, čo kto komu povedal. Poškodený teda dával obžalovanému za vinu, že počas ich vzťahu si jeho priateľka A. M. mala písať s obžalovaným, resp. obžalovaný mal poškodenému podľa jeho slov „liezť do kapusty“. A. M. sa pritom v bare dňa 18.03.2023 nenachádzala a to, že medzi obžalovaným a poškodeným išlo o vyjasňovanie si vzťahu, ako aj že poškodený dlhšiu dobu vyčítal obžalovanému, že vstupuje do fungujúceho vzťahu s M., plynie aj z výpovede poškodeného, nielen z výpovede obžalovaného, preto ani krajský súd nevidel potrebu vypočutia tejto svedkyne súdom.

Nikto nespochyboval, že v inkriminovaný čas sa tak obžalovaný A. B., ako aj poškodený M. L., nachádzali v priestoroch pánskych toaliet v C. K. L. v D., ako aj to, že v priestoroch toaliet sa pri fyzickom konflikte nachádzal len obžalovaný a poškodený. Svedok D. C. vypovedal, že bol na toaletách s poškodeným, ktorý je jeho priateľom a že tam vošiel obžalovaný, ktorý nešiel k pisoárom, ale stál v dverách, načo sa on opýtal poškodeného, či je v poriadku, že odíde a poškodený mu povedal, že môže odísť, načo svedok C. z toaliet odišiel a konflikt nevidel, len sprostredkovane sa dozvedel od priateľky, o tom, že jej pred barom niekto povedal, že poškodený mal byť na toaletách napadnutý a že mu mal prevádzkar C. prikladať k hlave ľad. Svedok A. C., ktorý prevádzkoval uvedený bar, rovnako vypovedal, že nevidel začiatok konfliktu, len keď išiel na toalety, nepodarilo sa mu otvoriť dvere, niekto tam stál, dvere boli zablokované, počul dunenie, keď vošiel dnu, osoby sa držali za goliere a pustili sa, ten väčší opustil pánsku toaletu a on sa opýtal poškodeného, čo sa stalo, načo mu tento povedal, že sa spolu pochytili, svedok zabezpečil poškodenému ľad, aby si ho priložil na opuchnutú tvár. Teda ani svedok C. nevidel začiatok a priebeh útoku.

O tom, že medzi obžalovaným a poškodeným došlo k fyzickému konfliktu, svedčia ich výpovede, lekárske správy z ošetrenia poškodeného a z nich plynúci znalecký posudok znalca z odvetvia traumatológie. Sporné bolo, kto začal samotný fyzický konflikt na toaletách. V prvom rade krajský súd konštatuje, že výpoveď obžalovaného z prípravného konania, keď tento uvádzal, že len odtláčal poškodeného od seba, je v rozpore so záverom znaleckého posudku znalca z odvetvia traumatológia, ktorý ako mechanizmus vzniku poranení jednoznačne uviedol najmenej päť stredne ťažkých úderov zovretou päťou do rôznych častí hlavy poškodeného- najmenej jeden na oblasť čela vľavo, jeden na oblasť čela vpravo (obojsťranne, nie ako je uvedené nesprávne v skutkovej vete rozsudku a aj v obžalobe), jeden úder do spánkovej oblasti vľavo a jeden úder do spánkovej oblasti vpravo a jeden v oblasti tváre a ľavého oka a jeden úder do oblasti rebier. Znalec opakovane tak v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní v prítomnosti obžalovaného ako aj jeho obhajcu jednoznačne uvádzal, že rozsah poranení určil podľa zdravotnej dokumentácie, a to konkrétne CT a RTG dokumentácie, ktorá je obsahom znaleckého posudku, a nie podľa výpovedí svedka poškodeného alebo obžalovaného, pretože ide o objektívne dôkazy- CT, RTG a nie subjektívne výpovede svedkov či obžalovaného, ktorí môžu výpovede meniť. Napokon ani obhajoba nenamietala popis CT a RTG snímok znalcom, ktoré sú v spise pripojené, len mala názor, že znalec vychádzal len z výpovede svedka poškodeného, čo znalec jednoznačne a opakovane vylúčil. Ani obžalovaný ani jeho obhajca pritom nepredložili odlišný odborný popis uvedených objektívnych lekárskeho nálezov, resp. RTG a CT dokumentácie poškodeného vyhotovenej pri jeho ošetrení dva dni po incidente. Znalec ďalej na hlavnom pojednávaní uviedol, že počet šiestich úderov je minimálny počet, ktorý smeroval na telo poškodeného, a že úderov mohlo byť aj viac, do dvadsať, čo opäť korešponduje s výpoveďou svedka poškodeného. Výpoveď obžalovaného o tom, že tento sa len bránil útokom poškodeného, vyhodnotil aj krajský súd ako výpoveď urobenú v snahe zbaviť sa trestnej zodpovednosti, keď uveril výpovedi poškodeného, ktorý jednoznačne opakovane uvádzal, že ho obžalovaný opakovane desať až pätnásťkrát udieral päťou do hlavy, že obžalovaný mal nad ním fyzickú prevahu, napokon aj samotný obžalovaný zmenil svoju výpoveď na súde oproti výpovedi z prípravného konania, keď na rozdiel od prípravného konania, kde vypovedal, že len odtláčal poškodeného už uviedol, že najskôr poškodeného len odtláčal a potom ho začal udierať.

Výpoveď obžalovaného, ktorý uviedol, že po tom, čo okolo stola, pri ktorom sedel obžalovaný so svojím priateľom svedkom C. R., prechádzal poškodený a povedal obžalovanému, aby vypadol z baru, a že obžalovaný si nevšimol, že tento-svedok poškodený vošiel na toaletu, ktorá bola len približne 2-4 metre od miesta, kde sedel, preto vyznieva nevierohodne, čo potvrdil aj svedok D. C., ktorý tam prišiel, pričom poškodený zhodne so svedkom C. opakovane tvrdili, že krátko po tomto slovnom prejave poškodeného, aby obžalovaný odišiel z baru, následne vošiel obžalovaný do priestorov panských toaliet, kde poškodený uviedol, že obžalovaný sa ho pýtal, o čo mu ide, na čo mu poškodený povedal, že či sa lezie inému do kapusty.

Taktiež z obsahu výpovedí svedkov ako aj znalca plynie, že obžalovaný mal nad poškodeným fyzickú prevahu, napokon to uvádza aj odvolateľ v podanom odvolaní. Krajský súd má vzhľadom na uvedené za to, že poškodený, ktorý opakovane oslovoval obžalovaného, toho slovne vyprovokoval a tento po krátkej výmene názorov opakovane udieral poškodeného päťou do rôznych častí tela a spôsobil mu otras mozgu ľahkého stupňa, podvrtnutie krčnej chrbtice ľahkého stupňa, pomliaždenie hlavy v oblasti čela obojsťranne –teda nielen vľavo ale aj vpravo, v spánkovej oblasti obojsťranne –teda vľavo aj vpravo, poranenie tváre a okolo ľavého oka a zlomeninu štvrtého rebra vľavo, pričom poranenia si vyžiadali liečenie a práceneschopnosť v trvaní 3 - 4 týždňov, a to práve z titulu zlomeného rebra.

Poškodený po tom, čo mu neustávala bolesť v oblasti rebra, bol dňa 19.03.2023 o 21.46 hod. ošetrený v Nemocnici Poprad, a. s., kde boli okrem iného vyhotovené aj CT a RTG snímky. O rozsahu poranení poškodeného vypovedá aj fotodokumentácia, ktorú predložil orgánom činným v trestnom konaní poškodený, a ktorá je súčasťou vyšetrovacieho spisu. K dôvodu, prečo nevyhľadal lekársku pomoc skôr, resp. nepodal trestné oznámenie, poškodený uviedol, že nemal v úmysle podávať oznámenie, avšak neustupovali mu bolesti rebra a aj zvracal, preto išiel na ošetrenie.

Pokiaľ obžalovaný stredne silnými údermi päťou opakovane útočil na poškodeného, ktorý bol fyzicky slabší, nešlo ani podľa názoru krajského súdu o nutnú obranu, keď z už vyššie uvedeného plynie, že išlo o bitku dvoch mužov kvôli žene, pričom obžalovaný si bol vedomý fyzickej prevahy nad poškodeným, ktorý utrpel poranenia, ktoré boli viditeľné. Nikto nevypovedal, že by snád po incidente ošetrovali obžalovaného. Nikto ani samotný obžalovaný nevypovedal, že by snád použil toaletu, keď po tom,

čo do priestoru toaliet vstúpil svedok C., obžalovaný z tohto priestoru odišiel do baru, kde zotrval pol hodiny a odišiel preč, čo len dokresľuje záver o tom, že dôvodom, prečo obžalovaný vošiel do priestorov pánskych toaliet a počkal, kým odtiaľ odíde svedok C., bolo to, že po tom, čo ho slovné napádal poškodený, aby vypadol a aby mu nekazil vzťah s M., došlo k vedomej bitke s poškodeným.

Podľa § 25 ods. 1 Tr. zákona, čin inak trestný, ktorým niekto odvracia priamo hroziaci alebo trvajúci útok na záujem chránený týmto zákonom, nie je trestným činom.

Podľa § 25 ods. 2 Tr. zákona, nejde o nutnú obranu, ak obrana bola celkom zjavne neprimeraná útoku, najmä k jeho spôsobu, miestu a času, okolnostiam vzťahujúcim sa k osobe útočníka alebo k osobe obrancu.

Bol to o práve obžalovaný, ktorý vošiel do priestorov toaliet, napriek tomu, že vedel o tom, že mu poškodený vyčíta jeho vzťah s jeho priateľkou a taktiež jednoznačne svedok C. potvrdil, že obžalovaný B., ktorému aj uvoľnil priestor pri pisoári, nešiel vykonávať potrebu, ale išiel si vysvetľovať niečo s poškodeným a on sa ešte poškodeného opýtal, či môže odísť. Krajský súd na základe vykonaného dokazovania nezistil takú situáciu, aby obžalovaný bol ohrozený útokom poškodeného.

Pokiaľ odvolateľ namietal, že svedok C. je priateľom poškodeného a že nevidel, ako mal poškodený kopnúť do obžalovaného, keď sa mal tento zohýnať po roztrhnutú retiazku, je treba uviesť, že svedok C. vypovedal, že povedal poškodenému, aby sa ukludnil, teda v žiadnom prípade nevypovedal, žeby snád bol poškodený pokojný, nebolo vhodné, aby bol obžalovaný a poškodený spolu, obžalovaný odišiel z WC a svedok C. išiel k barmanovi pre ľad. Svedok C. vypovedal, že oboch, teda obžalovaného aj poškodeného poznal z baru ako zákazníkov, ktorí do baru chodili aj po uvedenom skutku, s poškodeným nie sú blízki priatelia. Obhajoba ani len nepripustila možnosť, ktorá sa logicky naskytá, že pokiaľ svedok C. hovoril poškodenému, aby sa skludnil, je možné predpokladať, že stál k nemu čelom, pričom vtedy mohol poškodený kopnúť obžalovaného bez toho, aby to svedok C. videl. Svedok C. nevypovedal, žeby snád bol poškodený pokojný, ale že ho ukludňoval.

Svedok C. R., priateľ obžalovaného totiž vypovedal, že sedel s obžalovaným za stolom, ako aj že poškodený, keď prechádzal okolo ich stola, povedal obžalovanému, aby z baru odišiel. Uviedol, že keď vychádzali zo záchodu, obžalovaný zistil, že mu chýba retiazka, po ktorú sa otočil a na to L. ho kopol nohou do hlavy, pričom L. útok zastavil prevádzkar, ktorý ho tlačil rukou k stene a že obžalovaný sa postavil za svedka, lebo sa bál L., aby mu nejako ešte neublížil.

Vzhľadom na námietky obhajoby odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že do práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne právo strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 339/2008, II.ÚS 197/2007, II.ÚS78/2005, V.ÚS252/2004).

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa priebehu vyšetrovania, krajský súd z vyšetrovacieho spisu zistil, že trestné oznámenie podal poškodený M. L. dňa 20.03.2023, trestné stíhanie začalo vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku poverenou príslušníčkou OO PZ Poprad dňa 21.03.2023, poškodený bol na ošetroaní dňa 19.03.2023. Po tom, čo bol do konania uznesením povereného príslušníka Policajného zboru SR zo dňa 29.03.2023 pribratý znalec z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie traumatológia za účelom posúdenia poranení poškodeného, mechanizmu vzniku poranení a dĺžky liečenia, bolo po doručení znaleckého posudku dňa 05.06.2023 vznesené obvinenie obvinenému A. B., ktorý postup považuje aj krajský súd za zákonný, keď poverený príslušník preveril tak trestné oznámenie ako aj lekárske správy, keď vykonal dokazovanie za účelom objasnenia podstatných skutočností a až po týchto úkonoch vznesol obvinenie obvinenému.

Podľa § 199 ods. 1 Tr. poriadku, ak nie je dôvod na postup podľa § 197 ods. 1 alebo 2, policajt začne trestné stíhanie bez meškania, najneskôr však do 30 dní od prijatia trestného oznámenia, ak ho treba

doplniť. Trestné stíhanie sa začne vydaním uznesenia. Ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, začne policajť trestné stíhanie vykonaním zaistovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu. Po ich vykonaní vyhotoví ihneď uznesenie o začatí trestného stíhania, v ktorom uvedie, ktorým z týchto úkonov už bolo začaté trestné stíhanie.

Podľa § 206 ods. 1 veta prvá Tr. poriadku, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajť bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrom spravodlivosti a ak je obvineným advokát aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného.

Správne okresným súdom zistenému skutkovému stavu až na vyššie uvedené pochybenie okresného súdu pokiaľ ide o vynechanie časti poranení poškodeného v skutkovej vete, zodpovedá aj správna právna kvalifikácia. Obžalovaný tým, že inému úmyselne ublížil na zdraví, dopustil sa prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona a dopustil sa na mieste verejnosti prístupnom výtržnosti tým, že napadol iného, čím naplnil aj znaky prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona.

Po rozhodnutí okresného súdu došlo s účinnosťou od 06.08.2024 k zmene časti Trestného zákona, keď okrem iného nadobudlo účinnosť aj ustanovenie § 33a ods. 2 Tr. zákona, podľa ktorého sa sankcie ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a jeho pomery .

Podľa § 33a ods. 3 Tr. zákona, tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie. Páchatel'ovi najmä nesmie byť uložená sankcia spojená s ujmou na osobnej slobode páchatel'a, ak možno účel sankcie dosiahnuť uložením sankcie nespojenej s ujmou na osobnej slobode páchatel'a.

Podľa § 33a ods. 4 Tr. zákona, pri ukladaní sankcií sa prihliada aj k právom chráneným záujmom poškodeného.

Krajský súd k osobe obžalovaného zistil, že tento bol v minulosti postihnutý v priestupkovom konaní len pre priestupky na úseku dopravy a v odpise registra trestov má jeden záznam, keď bol rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/83/2016 zo dňa 12.06.2018 uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zákona v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zákona pre skutok, ktorý spáchal dňa 31.05.2015, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 roku a 3 mesiacov, ktorého výkon bol odložený na skúšobnú dobu v trvaní 1 roka a 3 mesiacov do 28.05.2020, pričom sa obžalovaný osvedčil dňa 08.10.2020, na obžalovaného sa preto hľadí, ako keby nebol odsúdený. Skutočnosť, že došlo k zahladeniu odsúdenia neznamena, že tým došlo aj k zahladeniu toho, že skutok sa stal, došlo len k zahladeniu trestu. Zo správy Sociálnej poisťovne plynie, že obžalovaný má stály príjem.

Z tohto dôvodu potom krajský súd s prihliadnutím aj na okolnosti, za ktorých bol poškodený napadnutý obžalovaným, keď tomuto slovne opakovane vyčítal vzťah s jeho priateľkou, prihliadajúc aj na novú právnu úpravu, keď podľa ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, je potrebné zväžiť uloženie predovšetkým peňažného trestu, ako výraz tzv. restoratívnej justície, kedy aj poškodený vypovedal, že nemal v úmysle podávať trestné oznámenie, na ošetrovanie išiel až po tom, čo mu neustávali bolesti v oblasti rebier ako aj zvracal, bol krajský súd toho názoru, že na nápravu páchatel'a nie je potrebné pôsobiť trestom spojeným s obmedzením osobnej slobody, ale postačí uloženie peňažného trestu. Preto krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanému uložil peňažný trest vo výške 300,- eur. Pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest odňatia slobody na 2 mesiace. Týmto výrokom nebol dotknutý výrok o vine obžalovaného v rozsudku okresného súdu a nebola dotknutá povinnosť, ktorou bol obžalovaný zaviazaný nahradiť F. P. D., S. škodu vo výške 237,68 eur a I. D. škodu vo výške 60,20 eur.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.